

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по постъпила жалба от Я.Р. П., ЕГН *****, с постоянен адрес ***, против наказателно постановление №22-4332-005552/05.04.2022 г., издадено от Началник Сектор в СДВР, ОПП-СДВР, с което на основание чл.183, ал.5, т.2 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева, за нарушение на чл.119, ал.1 от ЗДвП; и на основание чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева, за нарушение на чл.104а от ЗДвП.

Жалбата е бланкетна. В нея се навеждат твърдения за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното НП, поради издаването му в нарушение на материалния и процесуалния закон, но без да се сочат конкретни аргументи в тази насока.

Жалбоподателката, както лично, така и чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – адв.Е.К. от САК, след приключване на съдебното следствие, моли съда да постанови решение, с което да отмени процесното НП, като неправилно издадено, в нарушение на материалния закон. В този смисъл защитата навежда доводи, че жалбоподателката не е извършила вменените ѝ нарушения.

Ответната страна по жалбата в лицето на АНО: Началник Сектор в СДВР, ОПП-СДВР, надлежно призована, не се представлява в съдебно заседание и не взема становище по наведените възражения и по същество на делото.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва НП. Процесното НП е връчено лично на жалбоподателката на 26.04.2022 г., а жалбата против него е подадена на 11.05.2022 г., т.е. в законоустановения 14-дневен срок за обжалване, считано от датата на връчване. С оглед на горното, жалбата се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Административнонаказателното производство против жалбоподателката започнало със съставяне на АУАН, Серия ГА, с бл. №3630604 на 23.03.2022 г. от компетентно длъжностно лице: мл.автоконтрольор в ОПП-СДВР – А.М.К., в присъствието на един свидетел-очевидец, присъствал при установяване на нарушението и при съставяне на акта: С.Д.С., за това, че:

1. На 23.03.2022 г., в 10:38 часа, в гр.София, по бул.“Овча Купел“, с посока на движение от ул.“Любляна“ към бул.“Цар Борис III“, управлява личния си лек автомобил „Сузуки Джимни“, с рег.№****, като при пешеходна пътека тип „Зебра“, находяща се непосредствено преди

кръстовището с ул.“Зелена ливада“, не пропуска стъпилия и пресичащ пешеходец, идващ от дясно към ляво на водача, с което виновно е нарушила разпоредбата на чл.119, ал.1 от ЗДвП;

2. На 23.03.2022 г., в 10:38 часа, в гр.София, по бул.“Овча Купел“, с посока на движение от ул.“Любляна“ към бул.“Цар Борис III“, управлява личния си лек автомобил „Сузуки Джимни“, с рег.№****, използва мобилен телефон по време на движение без устройство, позволяващо използването му, без участието на ръцете, с което виновно е нарушила разпоредбата на чл.104а от ЗДвП.

Актосъставителят отразил в съставения АУАН, че водачът е сам в автомобила, а като доказателство за извършените нарушения е иззет контролният талон.

АУАН е надлежно предявен и връчен лично на жалбоподателката, срещу подпис, на датата на неговото съставяне, без възражения от нейна страна по направените констатации. Жалбоподателката не се възползвала и от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН да представи в законоустановения срок от връчване на акта, писмени възражения против направените в него констатации.

Въз основа на така съставения АУАН, компетентно длъжностно лице – Началник Сектор в СДВР, ОПП-СДВР, издал обжалваното НП, с което на основание чл.183, ал.5, т.2 от ЗДвП наложил на жалбоподателката административно наказание глоба в размер на 100 лева, за нарушение на чл.119, ал.1 от ЗДвП; и на основание чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП - административно наказание глоба в размер на 50 лева, за нарушение на чл.104а от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни доказателства: обяснения на жалбоподателката и показанията на свидетеля К.; от приобщените по делото писмени доказателства: процесните АУАН и НП; справка картон на водач Я.Р.П. Заповед №513з-1224/10.02.2021 г., издадена от директора на СДВР; Заповед №8121к-13318/23.10.2019 г. и Заповед №8121з-1632/02.12.2021 г., и двете издадени от министъра на вътрешните работи, които съдът възприема изцяло, като официални документи, издадени от компетентни длъжностни лица в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма, както и в сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Съдът не констатира допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до ограничаване правото на защита на санкционираното лице, до степен да не може да разбере за какви точно нарушения е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност.

По отношение на вмененото на жалбоподателката административно

нарушение на разпоредбата на чл.119, ал.1 от ЗДвП, съдът намира, че показанията на свидетеля К. са в подкрепа на направените констатации в АУАН, а именно: че при управление на процесния автомобил, жалбоподателката не е пропуснала стъпилият на пешеходната пътека тип „Зебра“, находяща се непосредствено преди описаното кръстовище, и вече пресичащ пешеходец, движещ се от дясно на ляво на водача. При наличие на ясен спомен за случая, свидетелят К. дава подробни сведения за обстоятелствата, при които жалбоподателката е извършила нарушението, а именно: „явно и грубо“, чрез заобикаляне с лява маневра на автомобила и продължаване в посоката си на движение, без да спре или намали, жалбоподателката не е пропуснала възрастна дама – пешеходка, която била стъпила на пешеходната пътека и вече я пресичала. Свидетелят К. съобщава посоката на движение на пешеходката на пешеходната пътека – от дясно на ляво на водача, както и факта, че са имали перфектна видимост от мястото, на което са осъществявали контрол по спазване правилата на движение по пътищата, и по повод на така възприетото поведение на водача са предприели последване и спиране на процесния автомобил, което станало на около 300 метра след въпросната пешеходна пътека, и след подаване на светлинен и звуков сигнал от патрулния автомобил. Съдът кредитира като логични и непротиворечиви показанията на свидетеля К., като изхождащи от лице, даващо показания за непосредствено възприетото от него по време на изпълнение на служебните си задължения, без наличие на данни за възможна пряка или косвена заинтересованост от изхода на делото.

Жалбоподателката оспорва така направената констатация в АУАН и НП, като отрича да е отнела предимството на пешеходката, доколкото жената се е движела по тротоара, но съдът не споделя дадените обяснения в този смисъл. Те са изолирани от останалите събрани по делото доказателства, поради което съставляват единствено изградена защитна версия. От показанията на свидетеля К. безспорно се установява, че именно поради личното възприемане на описаното поведение на водача, са последвали и спрели за полицейска проверка лекия автомобил, управляван от П..

Правилно е приложен материалния закон. Разпоредбата на чл.119, ал.1 от ЗДвП, вменява задължение на водачите на нерелсово ППС, при приближаване към пешеходна пътека, да пропуснат стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намалят скоростта или спрат. Съдът намира за безспорно доказано, че жалбоподателката е осъществила състава на първото ѝ вменено нарушение от обективна и субективна страна, поради което намира, че с процесното НП, правилно и законосъобразно е ангажирана административнонаказателната ѝ отговорност за неговото извършване.

Санкционната норма на чл.183, ал.5, т.2 от ЗДвП предвижда административно наказание глоба в размер на размер на 100 лева на водач, който не осигури предимство, когато преминава през пешеходна пътека. АНО

законосъобразно е наложил на жалбоподателката глоба в размер на 100 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл.104а от ЗДвП.

По отношение на вмененото на жалбоподателката административно нарушение на разпоредбата на чл.104а от ЗДвП, съдът намира, че показанията на свидетеля К. са в подкрепа на направените в АУАН констатации. Свидетелят К. е категоричен, че в съставения против жалбоподателката АУАН е отразил личните си възприятия по време на изпълнение на служебните си задължения, а именно: че водачът на описания в акта лек автомобил, освен, че е отнел предимството на вече стъпилият върху и пресичащ пешеходната пътека пешеходец, е държал в лявата си ръка, поставена на прозореца на лекия автомобил, и мобилен телефон.

Жалбоподателката оспорва така направената констатация в АУАН и НП, като отрича да е използвала мобилния си телефон, тъй като същият е стоял на седалката до нея, но съдът не споделя дадените обяснения и в тази насока. Последните се явяват изолирани от останалите събрани по делото доказателства, поради което се явяват единствено изградена защитна версия. От показанията на свидетеля К. безспорно се установява, че именно, поради лично възприетите от него извършени нарушения на правилата за движение по пътищата, са последвали и спрели за проверка лекия автомобил, управляван от П.. Следователно, още преди да бъде спряна, последната е използвала мобилния си телефон без устройство, което да позволява използването на телефона да стане, без участието на ръцете ѝ.

Правилно е приложен материалния закон. С разпоредбата на чл.104а от ЗДвП се въвежда забрана за водача на МПС да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона, без участие на ръцете му. Съдът намира за безспорно доказано, че жалбоподателката е осъществила състава на вмененото ѝ второ нарушение от обективна и субективна страна, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната ѝ отговорност и за това нарушение.

Санкционната норма на чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП предвижда административно наказание глоба в размер на 50 лева за водач, който използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, без наличие на устройство "свободни ръце". В този смисъл, АНО законосъобразно е наложил на жалбоподателката глоба в размер на 50 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл.104а от ЗДвП.

Предвид изложеното по горе, съдът намира, че обжалваното НП следва да бъде потвърдено изцяло, като правилно и законосъобразно издадено.

По разноските:

Страните имат право на разноски на основание чл.63д от ЗАНН. С оглед изхода на делото, право на разноски има ответната страна по жалбата. Последната не се представлява в съдебно заседание, не заявява претенции в

горния смисъл и не ангажира доказателства за направени разноси в настоящото производство, поради което съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Водим от горните мотиви, съдът